

[Fr. Dalgaard.]

spørger, hvor meget af det, den ærede Forespørger har omtalt, der har været fremme for Domstolen og hvor meget ikke. Af Ministrenes Redegørelse har vi faaet et klart Billede af Sagen, som den stiller sig fra Administrationens Side, og er blevet overtydet om, at man gennem en Række Domstolsafgørelser har undersøgt denne Sag meget omhyggeligt.

Dersom der i denne Sag endnu er noget, som Domstolene ikke har taget Stilling til, saa skyldes det i første Række den Mand, som Forespørgselen drejer sig om, idet han kunde have benyttet sig af de Midler, der stod til Raadighed.

Jeg vil her i første Række pege paa den Injuriedom, der overgik Jacobsen i 1932, hvorved han blev dømt for at have fremsat en Række ubeviste Paastande. Naar Medborgere i dette Samfund faar en saadan Injuriedom over sig, erkender de fleste, enten at de er dømt med Rette, og saa tier de stille, eller ogsaa siger de, at de er uretfærdigt dømt, og saa gaar de til den næste Instans. De udnytter alle de Muligheder, Retsplejen anviser. Det er ikke sket i denne for Jacobsen vigtige Sag i 1932; og nu mange Aar efter at komme og bede dette høje Ting om at tage Stilling til, om denne Dom var rigtig eller urigtig, finder jeg ikke rigtigt, det ligger ganske uden for dette Tings Forretningsomraade.

Den anden Side af Sagen: hvilken Erstatning Jacobsen skulde have, blev afgjort i 1929. Det er muligt — det vil jeg ikke afvise —, at der under den Retssag, der førte til Dommen af 1932, er fremkommet adskillige Ting, som Jacobsen kunde have brugt under Sagen i 1929. Men saa staar der jo den Udvej aaben, som Justitsministeren pegede paa, at man gaar til Højesteret og siger: Der er i sin Tid afsagt en Dom, som hviler paa urigtige Forudsætninger; nu er der kommet noget nyt frem, og derfor beder jeg om, at Højesteret vil genoptage Sagen. Det er de Retsmidler, der staar til Raadighed i et saadant Tilfælde. Men hvad saadan en Sag kommer dette høje Ting ved, forstaar jeg ikke. Derfor skal jeg for mit Vedkommende henholde mig til de Redegørelser, der foreligger fra de højtærede Ministre, og jeg skal paa det ærede Medlem Hr. Ragers og egne Vegne fremsætte følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens og Trafikministerens Redegørelser til Efterretning, udtaler det, at det rette

Forum for Afgørelse af en Sag som den i Forespørgselen omtalte er Landets Domstole,

og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens og Trafikministerens Redegørelser til Efterretning, udtaler det, at det rette Forum for Afgørelse af en Sag som den i Forespørgselen omtalte er Landets Domstole,

og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Kristen Amby: Det Parti, jeg tilhører, har naturligvis fuld Tillid til, at Højesteret vil afgøre et juridisk Spørgsmaal efter Lov og Ret, men det Spørgsmaal, det her drejer sig om, er jo ikke blot et juridisk, og den Dagsorden, som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen har stillet, og som vi vil støtte, indeholder jo ikke det, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard sagde, at dette Ting skal tage Stilling til, et juridisk Spørgsmaal. Vi vilde ogsaa finde det heldigt, om den Dom, der i 1932 overgik Hr. Jacobsen, var blevet appelleret, saa at man her havde faaet en endelig juridisk Afgørelse, men dernæst er der det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om de Fejl, der er begaaet fra Statsbanernes Side. Det er jo erkendt, at der er begaaet Fejl, men vi kan ikke indrømme Rigtigheden af den Slutning, den højtærede Minister drager: at disse Fejl er redresseret ved den Erstatning efter mindelig Overenskomst med Fabrikant Jacobsen, som man blev enig om i 1927, var det vel, og at Sagen dermed er ude af Verden. Selv om det er meget vanskeligt at danne sig et begrundet Skøn ved blot at høre denne Sag fremstillet her, synes vi, at noget tyder paa, at Hr. Jacobsen har været i en Tvangssituation, da han gik ind paa denne Aftale, og det kunde en Undersøgelse, ikke en Undersøgelse af juridisk Art, men af anden Art, saaledes som der her er foreslaaet, dog give en en mere begrundet Mening om; men dernæst, selv om nu den Erstatning, som da blev givet, maatte være rimelig i Forhold til den økonomiske Skade, Manden har haft, siger denne Erstatning jo intet om, hvorvidt Statsbanerne — og det synes vi er en offentlig Interesse og ogsaa en Interesse for dette